

РЕШЕНИЕ

№ 3188

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 7-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАН АЛ. СТОИЛОВ

при участието на секретаря Стефани М. Матова
като разгледа докладваното от ИВАН АЛ. СТОИЛОВ Административно наказателно дело № 20221110204507 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН

С НП № 38-26 от 28.02.2022 г., издадено от Пламен Тончев – Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС),

на *****, ЕИК 203914736, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. Момин кладенец № 7, ет. 1, ап. 1, представлявано от ***** с ЛНЧ 1001707158, в качеството му на изпълнителен директор,

за това, че *****, като задължено лице по чл. 4, т. 3 от ЗМИП, на 18.05.2021 г. не било идентифицирало съгласно изискванията на чл. 53, ал. 7, изречение първо, вр. чл. 53, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП, кредитополучателя *****, преди сключването на Договор за потребителски кредит през официалния сайт на ***** – www.klearlending.com, с което извършило нарушение на чл. 53, ал. 7, изречение първо, вр. чл. 53, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП. Предвид горното, на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, на ***** е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева.

Постановлението е обжалвано в срок от *****, чрез изпълнителния директор на дружеството, който в подадената жалба моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. В жалбата и в с. з., посредством процесуален представител, се оспорват констатациите на АНО като се твърди, че удостоверение за пребиваване в Република България било официален документ по смисъла на ЗВПНРБГЕСЧТС и именно чрез него била удостоверена самоличността на ***** . В тази връзка се цитира практика на ВКС. Разпоредбата на § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП в случая била неприложима предвид колизията ѝ с норма от по-висок ранг – чл. 179 от ГПК. Административно-наказателното производство

било проведено в нарушение на чл. 21, ал. 2 от НПК и чл. 55, ал. 4, изр. 1, вр. чл. 84 от ЗАНН, тъй като не бил подсигурен преводач, с което се нарушавало правото на защита. Изтъква се също, че обществената опасност в случая липсвала.

Административно наказващият орган, редовно призван, изпраща представител, които моли атакуваното НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, излагайки аргументи, с които отхвърля доводите на жалбоподателя. По отношение твърдението за липса на подсигурен преводач в рамките на административно-наказателното производство се цитира Директива 2012/13/ЕС на ЕП и Съвета, съгласно която осигуряването на преводач се отнася за производството по обжалване пред съда и не е задължително участието му във фазата на установяване на нарушението. Моли се за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното:

1. По допустимостта на жалбата.

Жалбата е подадена в срок и е допустима.

2. Относно нарушението на процесуалния закон.

Разглеждайки обжалваното наказателно постановление и актът, въз основа на който същото е било издадено, съдът намира, че не са налице съществени нарушения на процедурата по издаването на НП и АУАН по ЗАНН. Налице са достатъчно пълни и точни словесни описания на нарушението; актът и наказателното постановление съдържат всички реквизити, изисквани от ЗАНН; издадени са от компетентни за всяко от действията съответни органи (съобразно разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от ЗМИП и приложена по преписката Заповед рег. № ФР-9-82/06.07.2021 г. на директора на САД-ФР ДАНС относно компетентността на актосъставителя Г.М.); АУАН е издаден в специалните срокове на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН; НП е издадено в шестмесечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, тоест не се констатира съществени нарушения по чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Неоснователни са аргументите за нарушения на чл. 55, ал. 4, изр. 1, вр. чл. 84 от ЗАНН, тъй като не бил подсигурен преводач при съставянето на АУАН в присъствието на изпълнителния директор на дружеството *****. На първо място, съдът следва да посочи, че административно-наказателното производство се води срещу юридическо лице, регистрирано на територията на Република България, а не срещу физическо такова, което да предполага по-различен подход при осигуряване на преводач. Правилни са аргументите на АНО, че съобразно разпоредбите на Директива 2012/13/ЕС на ЕП и Съвета назначаването на преводач преди съдебната фаза на административно-наказателно производство не се явява задължително, но, както бе посочено по-горе, в случая е ангажирана административно-наказателната отговорност на юридическо лице. Отделно от това правото на защита по никакъв начин не е накърнено, доколкото дружеството е упражнило правото си на възражение срещу АУАН в срока на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН – с вх. № ФР-11-12900/03.12.2021 г., в което се излагат правни аргументи, сходни с тези в жалбата.

3. Относно нарушението на материалния закон.

От фактическа страна

По делото безспорно установено е следното:

*****, ЕИК 203914736, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. Момин кладенец № 7, ет. 1, ап. 1, представлявано от ***** с ЛНЧ 1001707158, в качеството му на изпълнителен директор, била финансова институция, занимаваща се отпускането на потребителски кредити на територията на Република България.

На 18.05.2021 г., в гр. София, през официалния сайт на ***** – www.klearlending.com бил сключен Договор за потребителски кредит № 180799 със страни ***** , в качеството на „кредитор“, и ***** , ЛНЧ 1004561102, в качеството на „кредитополучател“. Сумата по потребителския кредит била в размер на 5000 лева плюс 120 лева такса за оценка. В договора в графата за „лична карка“ било посочено удостоверение за пребиваване № 800094148, издадено на 12.03.2021 г. от МВР. Посочен бил и адрес на кредитополучателя в гр. София, негов телефон и електронна поща.

При извършена проверка от страна на служители на ДАНС от „Финансово разузнаване“, в лицето на свидетелите Г.М. и С.С., били изискани заверени копия от кредитното досие по горепосочения Договор за потребителски кредит, при което като документ за самоличност на кредитополучателя ***** било предоставено единствено заверено копие от удостоверение за пребиваване № 800094148, издадено на 12.03.2021 г. от МВР, валидно до 09.03.2026 г. В писмени разяснения от 23.07.2021 г. дружеството посочило, че кредитополучателят бил предоставил копие от разрешението си за пребиваване в България, като при автоматична проверка било установено, че документът бил валиден. Проведен бил и видео разговор с клиента, при който отново била удостоверена неговата самоличност.

По доказателствата

Така установената фактическа обстановка се доказва от събраните на съдебното следствие гласни доказателства – показанията на свидетелите, участващи в проверката, в лицето на Г.М. и С.С., които са в достатъчна степен обстоятелствени, хронологично подредени и кореспондиращи помежду си.

Фактическата обстановка се доказва и от приложените и приобщени на съдебното следствие писмени доказателства: заверено копие от писмени разяснения от *****; заверено копие от кредитно досие по Договор за потребителски кредит № 180799 от 18.05.2021 г., ведно с екранни разпечатки и удостоверение за пребиваване № 800094148; заверено копие от регистъра на НАП и Констативен протокол рег. № ФР-10-7663/30.11.2021 г. Посочените писмени доказателства също следва да бъдат кредитирани, доколкото кореспондират на гласните такива. Следва да се има предвид, че спорът между страните не е по фактите, а от правно естество.

От правна страна

При така установената фактическа обстановка няма спор, че дружеството ***** , като финансова институция, предоставяща потребителски кредити на физически лица на територията на Република България, е задължено лице по чл. 4, т. 3 от ЗМИП. Безспорно е също, че със сключването на Договор за потребителски кредит № 180799 от 18.05.2021 г. с кредитополучателя ***** между последния и дружеството се е установило „делово взаимоотношение“ съгласно дефиницията на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП, поради което и по смисъла на чл. 15, ал. 1 от ЗМИП, за ***** е възникнало задължение да идентифицира физическото лице – клиент по потребителския договор преди сключването му. Начинът за идентифициране на физически лица е посочен в чл. 53, ал. 1 от ЗМИП: *Идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.* Доколкото в случая идентифицирането е било дистанционно или неприсъствено, то дружеството е следвало да се придържа към специалните правила на чл. 53, ал. 7, изречение първо от ЗМИП: *Когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането*

може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност.

Фактите по делото непротиворечиво сочат, че ***** е предприело действия по идентифициране самоличността на кредитополучателя ***** по реда на чл. 57, ал. 3, изр. първо от ЗМИП като е изискала копие от удостоверение за пребиваване № 800094148, издадено на ***** на 12.03.2021 г. от МВР, валидно до 09.03.2026 г. Това е и документът, показан от кредитополучателя при видеоразговора с него, видно от екранните разпечатки. Спорът между страните е дали този документ за пребиваване отговаря на изискванията за „официален документ за самоличност“ по смисъла на ЗМИП, при положение, че това е бил единствения документ представен от кредитополучателя.

Отговорът на този правен въпрос се съдържа в § 1, т. 12, изречение второ от ДР на ЗМИП (*„Не са официални документи за самоличност документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на моторно превозно средство“*). Официални документи по смисъл на ЗМИП, съгласно изречение първо на § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП, са тези посочени в чл. 13 и чл. 14, ал. 1 от ЗБЛД, паспортите по ЗЧБ, документите, издадени на основание чл. 21, ал. 1 от ЗВПНРБГЕСЧТС и документите за самоличност, издадени от чужд компетентен държавен орган. Тоест, процесното удостоверение за пребиваване № 800094148, издадено на *****, на основание чл. 20а от ЗВПНРБГЕСЧТС, не може да бъде приравнено на официален документ за самоличност по ЗМИП, който да позволи идентификацията му за нуждите на мерките срещу изпирането на пари.

Съдът не намира колизия между чл. 179 от ГПК и § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП, доколкото двете разпоредби са несъпоставими. Първата се отнася общо до доказателствената сила на официалните документи, а втората за официалния документ за самоличност, необходим за идентифициране на лица с оглед мерките срещу изпирането на парите. Именно специалната дефинитивна разпоредба на § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП следва в случая да намери приложение, от което е видно, че при идентифицирането на кредитополучателя ***** ***** не е ползвало официални документи за самоличност по смисъла на ЗМИП. Предвид горното, изводът за осъществено от дружеството на 18.05.2021 г. формално нарушение на чл. 53, ал. 7, изречение първо, вр. чл. 53, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП се явява правилен.

На посоченото нарушение безспорно съответства правилно приложената санкционна разпоредба на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, като наложената имуществена санкция в минималния размер от 5000 лева се явява правилна и съответна на тежестта на нарушението.

Не са налице аргументи случаят да бъде третиран като маловажен, съгласно дефиницията на § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. Неспазването на мерките срещу изпирането на пари, дори и да не е довело до настъпването на реални вреди, е деяние с висока степен на обществена опасност, което е отчетено и от европейското законодателство и по-специално съображения 42 и 59 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2015/849 на ЕП и Съвета от 20.05.2015 г., въздигащи мерките срещу изпирането на пари и задълженията на ДЧ в тази насока като приоритетни. Неслучайно и законодателят в чл. 34, ал. 2 от ЗАНН е предвидил по-големи давностни срокове за административно-наказателно преследване.

С оглед потвърждаването на атакуваното НП, искането на упълномощения юрисконсулт на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно по аргумент на действащия към момента на изготвяне на настоящия съдебен акт чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, с оглед осъщественото процесуално представително в съдебната фаза. Съобразно чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правна помощ (*„Възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв.“*), доколкото и делото не се отличава с фактическа

и правна сложност, ***** следва да заплати в полза на ДАНС сумата от 80 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 38-26 от 28.02.2022 г., издадено от Пламен Тончев – Председател на ДАНС, на *****, ЕИК 203914736.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, ***** да заплати в полза на ДАНС сумата от 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Административен Съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____